

skulde ikke fra Regjeringens Side, fra Høires Side, afvente, at dette Omflag kom. Det er min Overbevisning, at man har i dette Dieblif saa gode Chancer for at faae en Overenskomst paa rimelige, billige Vilkaar, som man overhovedet nogensinde kan vente at faae fra Regjeringens Side, og derfor tror jeg, at det vilde være klogt, om man vilde benytte disse Chancer. Naar Overenskomst ikke kan naas hverken derved, at man slaar de provisoriske Love ihjel, eller derved, at man voterer Bevillinger til dem paa Finantsloven, uagtet man ikke faar Lov til at behandle selve de provisoriske Love, saa er der kun een Udvei mulig, og det er den, jeg oftere har talt om tidligere, nemlig at enes om en Ordning af de Spørgsmaal, som disse provisoriske Love angaar, og da navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet om en Ordning af et Forhold som Gendarmerne. Jeg tror ikke, det kan nytte at søge at faae en Overenskomst tilveiebragt blot derved, at man gjør nogle mindre eller større Forandringer i Gendarmeriloven, at man formindsker Antallet, at man klæder dem anderledes paa, giver dem et andet Navn eller noget Dignende. Jeg tror, at saaledes som Forholdene nu have udviklet sig, er det nødvendigt at give en grundigere Reform for at kunne vente at komme til en Overenskomst. Men noget Saadant kan ikke gøres i en Haandevending; det er for sildigt at udfylde Arbejdet derfor til de sidste Dage af Sessjonen, hvor Alt presjes sammen i et Fællesudvalgs Forhandlinger, hvortil man kun har saa Dage at raade over. Vil man naae et Resultat, maa man i Tide være betænkt paa i alt Fald at tilveiebringe Materiale eller Grundlag for en saadan Overenskomst, og det, jeg har villet gjøre, inden Sagen gaar over fra dette til det andet Thing, er at rette en indstændig Opfordring til de ledende Mænd i Høire og Venstre om ikke at udfylde Sagen til det sidste Dieblif, men være betænkte paa, medens Finantsloven er under Behandling i det andet Thing, at tilveiebringe, tildels efter Forhandling med Medlemmer af det andet Thing, et Grundlag for en Ordning af de Spørgsmaal, som maa ordnes, for at man kan vente at naae en ordinær Finantslov. Det er som sagt de ledende Mænd, der skulle tage Sagen i deres Haand; vi andre simple menige Medlemmer have hver især en Pligt til at yde vort Bidrag dertil, og jeg for mit Bedkommende er rede dertil.

Ordføreren (Holstein-Ledreborg):

Saa, jeg er nødt til i Anledning af de Bemærkninger, det ærede Medlem fremsatte, at

gjøre nogle Modbemærkninger, for at ikke min Tausked skal misforstaaes, som om jeg og mine Meningsfæller desse de Anskuelse, der ere bleve fremsatte. Det ærede Medlems Hensigt betvivler jeg slet ikke; det er jo ganske sikkert at bringe os ind i en saa god Tilstand som muligt og stifte Fred mellem de Rjæmpende. Men jeg vil tilstaa, at den Bei det ærede Medlem viste, fører ikke til Maaler, den fører bort fra det. Det ærede Medlem gjorde en Betragtning gjældende, som jeg fra først af maa bestride Rigtigheden af. Han sagde, at naar Ministeriet nu maatte finde sig i, at Landsthinget udleverede de provisoriske Love til Folkethingets fri Behandling, var dette et Nederlag for Ministeriet (Klein: Nei, det har jeg ikke sagt). Ja, jeg fremdrager det, fordi jeg har opfattet det saaledes, og fordi jeg haaber, at jeg har misforstaaet det ærede Medlem; thi dersom det havde været det ærede Medlems Mening, vilde det have forbanjet mig meget. Det ærede Medlem sagde noget tidligere i sit Foredrag, hvad jeg er ganske enig med ham i, at dersom Ministeriet maatte finde sig i at tage en Finantslov, paa hvilken de provisoriske Love ikke stode, medens de efter Ministeriets Opfattelse bør staa der, saa havde Ministeriet lidt et Nederlag, det er rigtigt, det er jeg enig med det ærede Medlem i. Efter den Stilling, Ministeriet har taget til disse Love, kan det ikke tage en Finantslov, hvorpaa der ikke findes Bevillinger til disse Love, saa længe disse Love efter Ministeriets Mening endnu bestaa. Det kan der ikke være nogen Tvivl om, det er Ministeriets Standpunkt baade i Fjor og i Aar. Men det Spørgsmaal om Ministeriet kan tage en Finantslov, paa hvilken der ikke findes Bevillinger til de provisoriske Love, der maatte være udleverede, eller Spørgsmaalet om Provisoriernes Udlevering til Folkethinget, er aldeles ikke noget Spørgsmaal om Nederlag eller Ikke-Nederlag, medmindre man vil tillæge Ministeriet ganske andre Motiver end dem, jeg tror Ministeriet vil vedkjende sig. Dersom det er et Nederlag for Ministeriet at finde sig i, at de provisoriske Love hurtigst mulig komme til Folkethingets fri Behandling, saa maa Grundten dertil enten være, at der er Udtalelser fra Ministeriet, som gaa i modsat Retning, og det findes der ikke, eller det maa være den, at der bag ved hele den Opbevaring af Provisorier, der finder Sted fra Ministeriets Side, tilsigtes noget ganske andet, end man aabenbart vedtjender sig. Grunden maatte da være den, at Ministeriet virkelig, saaledes som det er antydet andetsteds, og ogsaa fra det høie Landsthings ærede For-